

[Lone Dybkjær]

vilkårene for at være i opposition. Jeg vil godt vove den påstand, at de vilkår, der her er budt socialdemokratiet, ikke er spor anderledes end dem, socialdemokratiet ved utallige lejligheder har budt såvel deres oppositionspartnere som deres samarbejdspartnere.

Kunne dette føre til – det vil jeg godt sige som en af dem, der i mange år har samarbejdet med socialdemokratiet – at socialdemokratiet i højere grad var opmærksom på, hvordan man behandlede også de partier, man indgik forlig med, når disse samarbejdspartnere overholdt forligene, at man tænkte sig lidt mere om, inden man udtalte sig, så var meget nået ved, at socialdemokratiet var i opposition, også på dette felt.

(Kort bemærkning).

Dohrmann (FP):

Hr. Henning Rasmussen ved jo også godt, at der er både radio og fjernsyn på herindefra, og det var sikkert det, der gav anledning til, at hr. Henning Rasmussen gik herop og forsøgte at gøre sig til den store forsvarer for de svage i samfundet. Dem tænker vi andre sandelig også på.

Det gjorde vi også, dengang fremskridtspartiet fremsatte et forslag om, at folketingsmedlemmer, forhenværende ministre, borgmestre m.fl. skulle gå 10 pct. ned i løn for at vise et godt eksempel. Men hvad gjorde hr. Henning Rasmussen dengang? Han stemte imod. Hvorfor? Var det også af hensyn til de svage i samfundet?

(Kort bemærkning).

Robert Pedersen (S):

Det er da rigtigt, at der er roller, der er svære at lære. Det er mit indtryk, at vi som regeringsparti altid har gjort ganske klart, at der var to partier, fremskridtspartiet og VS, som var udelukket fra forhandling. Jeg mener, at det, vi lagde op til, da vi havde regeringen, var seriøse forhandlinger, ikke mindst med det parti, fru Lone Dybkjær repræsenterer, og jeg værdsætter meget stærkt det præge, det radikale-socialdemokratiske samarbejde har sat på det danske samfund.

Men det, der er det politiske kernepunkt i øjeblikket, er, at der mangler en stok for regeringen hos de radikale. Vil man vælge

fremskridtsstokken, eller vil man vælge den socialdemokratiske stok? Jeg synes, at man allerede har taget tre fjerdedele af fremskridtsstokken, og det synes jeg er synd for Danmark.

Steen Folke (VS):

Finansloven drejer sig jo ikke kun om økonomi. Den drejer sig også om krudt og kugler – for 11,5 mia kr. såmænd, og til og med drejede den sig sidste år også om bevilninger til opstilling af NATOs 572 nye atomraketter. Det er der heldigvis sat en stopper for i år.

Vi har haft mange debatter om oprustningen og specielt atomoprustningen det sidste par år. De fleste af dem har VS sammen med SF taget initiativ til. Vi mener, det er den politisk vigtigste opgave overhovedet at bekæmpe den oprustning, der i atomvåbnenes tidsalder truer med at udslutte hele menneskeheden, og vi vil gøre alt, hvad vi kan for at sikre, at den valgkamp, som efter alt at dømme bliver resultatet af dagens debat, kommer til at dreje sig om andet og mere end betalingsbalance og statsunderskud. Både politikerne og vælgerne må og skal tage stilling til, om de vil acceptere en fortsat oprustnings- og afskrækkelsespolitik eller kursen skal vendes i retning af nedrustning og afspænding.

Forleden dag var jeg inde og se den amerikanske film »Dagen efter«. Det er den, der viser konsekvenserne af en lille bitte atom-bombe på vistnok 1 kiloton, kastet over Kansas City. Det mest gruopvækkende ved filmen er egentlig ikke dens udmaling af forholdene dagen efter, ødelæggelserne, den radioaktive stråling, de såredes lidelser, den menneskelige fornedrelse, et samfund, hvor de overlevende må misunde de døde.

Nej, det mest uhyggelige er filmens skildring af, hvordan det hele starter. Først en indskrænkning i trafikken til og fra Vestberlin, derefter en ukontrollerbar kæde af foranstaltninger og modforanstaltninger i Øst og Vest, som leder frem til katastrofen. De første atomvåben, der bringes til sprængning, er nogle små såkaldte slagmarksvåben, og så eskalerer det til den gensidige affyring af interkontinentale raketter, det totale ragnarok.